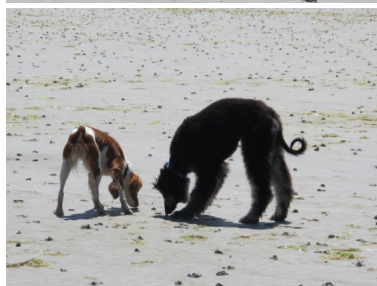

Isabel

Rating: Not Rated Yet

[Ask a question about this product](#)

Description

Isabel was het kleinste teefje uit het clubje Afghanenkleuters. En zeker niet de makkelijkste. Je kon het aan haar pittige oogjes al zien. In haar opvanggezin burgerde ze heel snel in. De aanwezige poes, Meneer de Poes, deed bij haar intrede zijn gebruikelijke nieuwe-hond-in-huis-onderzoek. Dat bestaat eruit dat hij op enige afstand de nog aangeliende nieuweling bekijkt en kennelijk wat signalen leest. Na een minuut of zo heeft hij dan besloten dat of de hond niet deugt –dan gaat Meneer de Poes enorm blazen en zich druk maken- of dat de hond wel deugt. Dan gaat hij met wat gevaar voor eigen leven moet zijn naar de hond in kwestie toe en strijkt langs diens voorpoten. Isabel behoorde tot de laatste categorie. Isabel en Meneer de Poes speelden binnen een paar dagen de wildste spelletjes met elkaar!

Isabel groeide goed –per slot van rekening had ze vastgesteld dat eten eigenlijk een prima bezigheid is. Ze ging mee wandelen, liep lekker los en vond het leven wel prima zo. Haar opvangmensen hadden zich voorgenomen dat Isabel niet in bed mocht slapen. Wel in de slaapkamer, op de bank, maar niet in bed, want zo vertelden zij zichzelf, de nieuwe mensen vinden dat misschien helemaal niet leuk. Drie nachten brachten zij vechtend met een zeer hardnekkige Isabel door. Nauwelijks was ze weer naar haar bank gebracht, of ze sprong in een keer van de bank op het bed. Zo snel dat de mens die haar naar de bank gebracht had nog naast het bed stond. Nou, u snapt het wel, de vierde nacht lag Isabel gewoon ook in bed. De nieuwe mensen moeten maar zien hoe ze haar uit bed houden, dachten de opvangers gemakzuchtig.

Die nieuwe mensen bleken Engelsen te zijn die al jaren in Frankrijk wonen en, niet onbelangrijk in het geval van Isabel die echt niet de makkelijkste Afghaan was, ze hadden al 36 jaar Afghanen! De laatste Afghaan was een paar maanden eerder gestorven en geen Afghaan, dat ging niet.

We spraken af elkaar in België te ontmoeten. Dat was nog wat lastiger dan gedacht, want al wie er kwam, geen Chris. Bellen. Geen gehoor. SMS sturen, geen antwoord. Rondje rijden –misschien staan ze aan de andere kant van het gebouw. We begonnen haast te denken dat we iets nieuws aan het beleven waren: nieuwe ouders komen niet opdagen. Toen stopte er een auto met een Frans kenteken. Er rolden letterlijk twee hevig geëmotioneerde vrouwen uit. Hun navigatie was ermee opgehouden en tot overmaat van ramp waren ze door de Belgische politie van de weg gehaald. Ze waren in de stress door een rood stoplicht gereden. En, zo wilde de politie weten, wat deden twee Engelse dames überhaupt in een Franse auto op een zondagmiddag in België? Een hond ophalen? Uitermate verdacht. Rijdt u eerst maar eens een stukje

achter ons aan, dan zullen wij eens rustig met u praten.

Maar goed, alles is meer dan op zijn pootjes terecht gekomen. Isabel heet Abbie en is helemaal tevreden met haar nieuwe huis en haarnieuwe mensen. En dat enorme strand daar in Frankrijk, dat lijkt toch wel een beetje op die zandvlakte